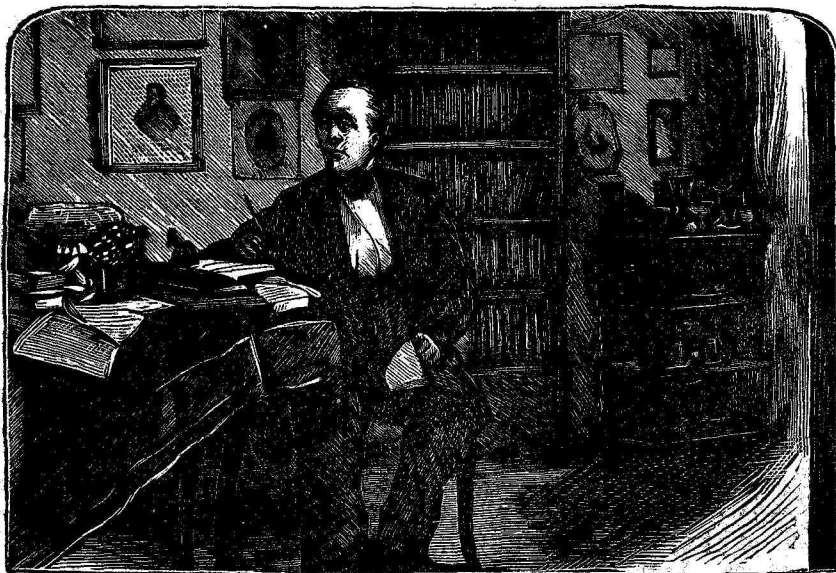

γωδία. Ὅποια δὲ ἦτο ἡ χαρὰ μου ὅτε μετὰ τινος ἡμέρας ὁ κύριος Collin, ὁ διευθυντής, με εἰδοποίησεν ὅτι θέλει νὰ με ἴδῃ! Ὑπῆγον ἀμέσως καὶ μοι εἶπεν ὅτι ἡ τραγωδία δὲν δύναται μὲν νὰ παρασταθῇ ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἀποκαλύπτει ὅμως ποιητικὴν εὐφυΐαν δι' ἣν εἶχεν ἐπιτύχει ὑπὲρ ἐμοῦ τὸ νὰ σταλῶ ὑπότροφος εἰς γυμνάσιον τι μικρᾶς πόλεως, ὅπως ἐξακολουθήσω τὰς σπουδὰς μου.

Νέον λοιπὸν στάδιον βίου σοβαροῦ ἠνοιχθὲν ἐνώπιόν μου· ἐμελλον ν' ἀποκτήσω τὴν ἐκπαίδευσιν, ἣν ἐπόθουν, καὶ ἀφίων τὴν ἀσκοπον ὑπαρξίν, ἣν μέχρι τοῦδε διῆγον ν' ἀκολουθῶ ἀτραπὸν ἀσφαλῆ καὶ βεβαίαν. Συνησθάνθη τὸ μέγεθος τῆς εὐεργεσίας, ἣν μοι ἔκαμεν ὁ κύριος Collin καὶ ἡ εὐγνωμονοῦσα καρδίᾳ μου νηχαρίστησεν αὐτὸν μετ' ὅλης τῆς διαχύσεως, ἥς ἦτο ἐπιδεκτικὴ. Ἀλλ' ὁ χρόνος καθ' ὃν διέτριψα ἐν τῇ σχολῇ ἐκείνῃ ἐν ἣ εἰσῆλθον τῇ δυνάμει χάριτος

ἐκείνου χειμῶνος καθ' ὃν ῥιγῶν ἔνεκα τοῦ ψυχροῦ δὲν εἶχον οὐδὲ φωτίαν οὐδ' ἐνδύματα!

Αἱ δοκιμασίαι μου ὅμως αὗται ἔλαβον ἐπὶ τέλους τὸ πέρας τῶν καὶ δώσας ἀρετὰ καλὰς ἐξετάσεις εἰσῆλθον εἰς τὸ πανεπιστήμιον τῆς Κοπεγχάγης, ἐνθα ἐχαρκτηρίσθη, ὡς εἰς τῶν καλῶν μαθητῶν. Ἀλλ' ἐν τῷ μεταξύ εἶχον δημοσιεύσει ποιήσεις τινὰς περὶ τῶν ὁποίων ὠμίλει τὸ κοινόν· ὅθεν πολλοὶ διαπρεπεῖς ἄνδρες, με ἔλαβον ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν καὶ πολλὰ ἐοικογένειά με προσεκάλουν καὶ με ὑπεδέχοντο εὐμενῶς εἰς τὰς οἰκίας τῶν τοιοιτοτρόπως ἐξηκολούθουν τὰς σπουδὰς μου ἐν γαλήνῃ καὶ χαρᾷ καὶ δὲν ἐγνώριζον μὲν ποῦ ἤθελον αὗται με ὁδηγήσει, ἀλλ' ἡσθάνομην δίψαν πρὸς τὴν παιδείαν. Ὅτε δὲ τὰς ἐπερχώσα ὁ Oehlenschloeger, ὁ Oerstedt καὶ ὁ Ingemann, με συνέστησαν εἰς τὸν βασιλέα καὶ δι' αὐτῶν μοι ἐδόθη χορήγησις διὰ μεγάλην περιήγησιν ὅθεν

Ὁ Ἀνδρersen.

ὅπως ἐξαιρετικῆς, μοι διήγειραν τὰς μᾶλλον θλιβεράς ἀναμνήσεις. Οὐδέποτε μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης εἶχον τοσοῦτον ὑποφέρει, οὐδέποτε εἶχον τοσοῦτον κλαύσει. Διότι δεκαεννεαετῆς ὢν, ὅτε ἤρχισα τὰς σπουδὰς μου, εἶχον συμμαθητὰς μόλις δεκαετῆς σχεδὸν ὅλους, ὥστε μετὰ αὐτῶν οὔτε φίλον οὔτε σύντροφον ἠδυνάμην νὰ εὔρω· ἔζων δὲ μόνος εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἐφημερίου καὶ ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἐφαίνετο ὅτι εἶχε κάμει ἀπόφασιν νὰ με ἐξευτελίξῃ καθ' ἐκάστην στιγμὴν καὶ νὰ μοι καθιστᾷ ἐτι μᾶλλον ἀφόρητον τὴν πτωχείαν καὶ τὴν μόνωσίν μου. Ἀλλ' ὁ Θεὸς ἂς συγχωρήσῃ αὐτὸν διὰ τὴν βαρβαρότητα μετ' ἥς προσηνέχθη πρὸς τὸν ὀρφανὸν παιῖδα, ὃν τῷ εἶχον ἐμπιστευθῇ. Τὸ κατ' ἐμὲ τὸν συνεχώρησα πρὸ πολλοῦ καὶ νῦν ἐνθυμοῦμαι ἄνευ ὀργῆς ἄνευ μίσους ὅτι εἶχε κατωρθώσει ὅτι μοι ἐφαίνετο ἀδύνατον· δηλαδὴ τὸ νὰ μὲ κάμῃ νὰ ποθῶ τὴν ἐπάνοδον τοῦ τρομεροῦ

κατὰ τὸ 1833 καὶ 1834 ἐπεσκέφθην τὴν Γερμανίαν, τὴν Ἑλβετίαν, τὴν Γαλλίαν καὶ τὴν Ἰταλίαν· σπουδάζων τὴν γλῶσσαν, τὰ ἥθη, τὰ ἔθιμα καὶ τὴν ποίησιν τῶν χωρῶν διὰ τῶν ὁποίων διηρχόμην.

Νῦν δέ, εἰμι κάτοικος τῆς Κοπεγχάγης· δὲν ἔχω μὲν θέσιν οὐδὲ μισθὸν καὶ ἡ γλῶσσα εἰς ἣν γράφω εἶναι ὀλίγον διαδεδομένη καὶ διὰ κοινόν πολὺ μικρόν, ἀλλ' ἀργὰ ἡ ἀμέσως τὰ συγγράμματά μου ἐξαντλοῦνται καὶ ὁ Reitzel ὁ βιβλιοπώλης με πληρώνει τακτικῶς.

Συχνάκις δὲ ἐνῷ θεωρῶ τὸ κομψὸς εὐτρεπισμένον δωμάτιόν μου ἐν Nyhavn καὶ τὰ βιβλία τὰ περικυκλουμένα με, αἰσθάνομαι ἑμαυτὸν καὶ τοῦ πρίγκηπος πλουσιώτερον, πλήρη δὲ εὐγνωμοσύνης εὐχαριστῶ τὴν Πρόνοιαν, ἥτις ἐν μέσῳ τοσούτων δοκιμασιῶν με ὠδήγησεν εἰς τὸ στάδιον, ὅπερ ἀκολουθῶ.

[Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ].